

CORRY.

Ik kon niet meer, ik heb belet gevraagd
bij mijn tante te Batavia.

VAN ABSBURG.

Wat... lieveling?

CORRY.

Ik ging je zoeken, ik kon niet langer
zonder je, ik wou, ik wil, ik wil, Frans,
jou vrouw. O, God, jou vrouw. En we
zullen gelukkig zijn; eisch eerst niet te
veel van me in 't begin; geloof altijd dat
ik je liefheb, dat ik nooit, nooit in mijn
leven iemand liefhad zoo... zoo mooi,
zoo groot en innig, zoo zielsinnig. Geloof
dat altijd, dat ik je liefheb, dat ik jou
aanbid, al ben ik je ook niet waard.

VAN ABSBURG.

Jij, . . . , jij mij niet waard? O, Corry, mijn
groote prachtige schat, mijn kind, mijn
hoop!

(Corrylacht, zij wil haar tranen wegvegen).

VAN ABSBURG *(haar kussend).*

Neen, toe, laat mij ze weg zoenen, die
tranen voor mij.

CORRY *(lachend).*

Toch een weenend bruidje, hé? Maar
tranen van geluk.

VAN ABSBURG. *(Ze zijn opgestaan, haar
in zijn armen sluitend).*

Laat ons het vasthouden, samen, met
hart en hand; wij hebben het veroverd:
Ons geluk.

CORRY *(haar hoofd op zijn schouder).*

Ons geluk.